

چکیده

سالمندی دوران حساسی از زندگی بشر است و توجه به مسائل و نیازهای این مرحله یک ضرورت اجتماعی است. با در نظر داشتن نیازهای خاص این دوران، توجه به کیفیت زندگی در سالمندان نیز امر مهمی است که عمدتاً مورد غفلت واقع شده است. هدف از اجرای این پژوهش، مقایسه کیفیت زندگی سالمندان ساکن در خانه سالمندان و سالمندان ساکن در منازل شخصی است. به این منظور تعداد ۲۸۴ نفر از سالمندان ساکن در منازل شخصی و ۸۱ نفر از سالمندان ساکن خانه سالمندان انتخاب شدند که قادر به پاسخگویی به سوالات پرسشنامه بودند. به این صورت که ۸۱ نفر ساکن خانه سالمندان به صورت تصادفی و ۲۸۴ نفر ساکن در منازل شخصی با روش نمونه گیری خوشه ای چند مرحله انتخاب شدند. برای جمع آوری اطلاعات از پرسشنامه استاندارد کیفیت زندگی SF-36 استفاده شد. برای تجزیه و تحلیل اطلاعات از روش آمار توصیفی و تحلیلی مانند میانگین، انحراف معیار، جداول توزیع فراوانی و آزمونهای ناپارامتری استفاده شد. میانگین سنی سالمندان منازل شخصی ۶۹.۱۱ سال و میانگین سنی برای سالمندان ساکن در خانه سالمندان ۷۰ سال بود. از میان ابعاد کیفیت زندگی با استفاده از آزمون یومن-وایتنی وجود تفاوت از حیث عملکرد جسمانی، محدودیت ایفای نقش ناشی از وضعیت سلامت جسمانی، خستگی یا نشاط، سلامت عاطفی، عملکرد اجتماعی، درد مورد تایید واقع شد یعنی بین سالمندان ساکن خانه سالمندان و سالمندان غیر ساکن از این نظر تفاوت معناداری وجود دارد. ولی از نظر دو شاخص محدودیت ایفای نقش ناشی از مشکلات هیجانی و سلامت عمومی تفاوت معناداری بین سالمندان ساکن در خانه سالمندان و سالمندان ساکن در منازل شخصی وجود نداشت.

کلمات کلیدی: کیفیت زندگی، سالمندی، سلامتی، پرسشنامه استاندارد کیفیت زندگی SF-36